

Autorka: Gréta Ondrašková

Moje schody do neba

Som žiačkou strednej školy v Londýne. Píše sa rok 1981, nedávno sa rozpadla skupina Led Zeppelin kvôli smrti Johna Bonhama a môj príbeh sa začína niekoľko týždňov po tom, čo sa verejnosť dozvedela túto smutnú správu.

„Pán Johnson?“ podídem ku katedre a ukážem učiteľovi mapu Ázie v mojom zošite. Ruka mi zrazu vyletí a strelí mu zaucho. Zaucho? Áno, naozaj som mu dala zaucho. Sama tomu nemôžem uveriť. Dá sa tomu vôbec uveriť?! Ved' som to nechcela. Učiteľ na mňa vyvalí oči, akoby videl z Lochnesského jazera vyliezať to čudo.

„Čo- čo to má znamenať?!?!“

„Ja-ja neviem... prepáčte!“ jachceme na seba. Náš učiteľ je síce veľmi chápavý a odolný voči výstrelkom v našej triede, ale uznajte, keď niekomu strelíte zaucho, nedá vám za to lízanku. Stojím vedľa neho a vôbec nechápem, čo som to urobila. A...znova! Znova to schytá a tentokrát priamo do nosa.

„Dones mi žiacku knižku!“ zručne na mňa. Idem. Cestou k stolu mi znovu vyletí neposlušná ruka a žiacku knižku mu hodí rovno do tváre.

„Prepáčte!“ poviem a sklopím oči. Trieda onemela. Ja - triedny outsider, som udrela učiteľa. A on, červený ako paradajka, mi píše oznam pre rodičov. A súčasne ma „pozýva“ na návštevu k riaditeľovi. Tak za toto je isto vyhadzov zo školy.

„Pán učiteľ, nechajte ju. Má nervy kvôli nejakej blbej skupine alebo čo...“ zachraňuje ktorýsi spolužiak situáciu, ktorá sa aj tak zachrániť nedá. A ja? Úderom do sánky ho zložím na zem. Cítim sa čudne. Mám asi strach. Nič nevysvetľujem. Tu sa nedá naozaj nič vysvetliť.

„A od riaditeľa pôjdeš rovno k školskej psychologičke.“

Sadnem si do lavice. Do konca vyučovania so mnou nikto neprehovorí, ešteže je to posledná hodina. Asi sa ma boja, spolužiak má ešte stále nos od krvi. Očividne by mi to veľmi rád vrátil, ale asi má zo mňa strach aj on. Po hodine odchádzam s pánom Johnsonom k riaditeľovi a cítim, že ani on neobíde naprázdno. Odfahlo mi, nebol v kancelárii. Tak zajtra. Učiteľ ma ťahá k našej psychologičke. Sedím pred ňou. Nikdy som ju nevidela mračiť sa. Teda až doteraz... Od príchodu do jej pracovne uplynulo pár minút a zatiaľ som stihla pokojne rozhádzať rodinné fotografie na stole a diplom vyhodila von oknom. Konečne som sa dobrovoľne usadila v koženom kresle na kolieskach, prisunula sa až k stolu, vzala do každej ruky jedno pero, pritiahla susedné kreslo a začala bubnovať. „Ako sa máš?“ Nič. „Čo tvoji kamaráti?“ Bubnujem ďalej. „Si spokojná vo vašej rodine?“ snaží sa viesť rozhovor aj napriek tomu. „A dosť! Toto som ešte nikomu nepovedala. Von! Vypadni!“ Asi som ju nahnevala.

Cestou domov sa mi už nič nestalo. Bolo to naozaj zvláštne. Rodičia boli našťastie v práci, a tak som si ľahla do postele a zadívala sa na moje plagáty. „Ako to? Je možné, že sa niečo také môže stať? Asi je. Som z toho blázon. Som blázon? Čo robíš *tam* v mojej hlave?“ Ruka sa mi dotkne jedného z plagátov. Led Zeppelin. A ukáže priamo na tvár nebohého Johna Bonhama. „To vyzerá, ako keby sa jeho duša...nie, to je blbosť! Au!“ dostanem zaucho sama od seba. „Žeby...nie, ja tomu neverím, také veci sa stávajú len vo filmoch... Au!“ Ďalšie zaucho. „Takže mám tomu veriť?“ Sama si prikývnem na znak súhlasu...teda John...teda ja... „Ach, čo mám robiť? Kam mám ísť? Ved' ma pošlú do blázince! John, pomôž mi!“ vyzývam k pomoci moje podvedomie. A moje ruky automaticky píšú: Boleskine House, Škótsko.

Čo to znamená? Nebýva tam náhodou...?! Prsty sa vnorili do výstrižkov z hudobných časopisov. Mám to! Vedela som, že kdesi to tu je. Pri fotografii zvláštnej usadlosti s týmto názvom tróni meno Jimmy Page.

Ja: „A prečo by mi mal veriť?“

John: „Skúsiť to môžeš.“

Ja: „To áno. Za pokus nič nedám.“ Zadívam sa opäť na moje plagáty. „Prečo si dal zaucho nášmu učiteľovi?“

John: „Nemôžem za to.“

Ja: „Nevedela som, že si taký bitkár...“ Chcela som vedieť, ako sa z toho vykrúti.

John: „Musel som si zvyknúť na nové telo.“

Ja: „Tak to preto? To si si musel zvykať na nové telo práve v škole na geografii? Ved' ma vyhodia zo školy!“

John: „No dobre, prepáč!“

Ja: „Tak toto som chcela počuť, aj keď mi to veľmi nepomôže,“ konečne som sa pousmiala.

Popri tom, ako si balím zopár vecí do batoha, vediem dialóg s Johnom. Všetko robím mechanicky. Kráčam na stanicu metra...vybehnem z podzemia, uháňam na stanicu diaľkových autobusov. Ak budem mať šťastie, o sedem hodín budem na mieste. Čím viac premýšľam o tom, čo sa tu deje, tým viac tomu prestávam rozumieť. Cesta autobusom bola nekonečná. Ale som tu! Boleskine House.

Všetko je také, ako na fotografiách v časopisoch. Zvláštne. Zabúcham na dvere. Nič. Zabúcham znovu. Chvíľu trvá, kým ich otvorí ON. Áno, naozaj. Predo mnou stojí sám Jimmy Page. Ani sa nehýbem a pozerám na neho s otvorenými ústami. „Autogramy nedávam!“ A zabuchne mi pred nosom. Znova zaklopem. „Tak čo je?“ povie, keď sa opäť ukáže. Moja drobná postava nezdvorilo vklzne dovnútra.

„Potrebujem vašu pomoc!“ vyhrknem.

„Ani lekcie gitary nedávam. A teraz choď!“ Dáva sa na mňa ani nie podráždeným, skôr celkom pobaveným pohľadom.

„Nie, počkajte, ja mám problém s vašou kapelou, ale neviem, či mi uveríte.“

„Pagey! Kde si?“ ozval sa ten známy hlas z inej miestnosti. Ved' je to Robert...Robert Plant! Najradšej by som jačala od vytrženia, ale to už by ma asi Page naozaj vyhodil.

„Tak rýchlo, čo chceš?“ pozrie na mňa Jimmy, tentokrát už naozaj netrpezlivo.

„No, ja...ja to skrátka nedokážem povedať tak, aby som pred vami nevyzerala ako idiot. Asi sa budete čudovať, ale...“

„Poznám fanúšikov, mne už naozaj nič nepríde divné.“

„Dobre teda,“ vydýchnem, „...v mojom podvedomí žije duch vášho priateľa Johna Bonhama...“

„O.k., mýlil som sa... VON!“ zhúkne na mňa ako naša školská psychologička.

„Nie, prosím! ... ja to myslím vážne, jeho duch ma ovláda. On mi povedal, že mám prísť tu. Vraj mi pomôžete.“ Sledujem špičky zablatených tenisiek.

„Chápem pubertu, ale sranda z mŕtvych sa nerobí!“

„Ja si nerobím srandu! To by som si nikdy nedovolila, ved' vašu hudbu milujem! Potrebujem pomoc!“

„Jimmy! James Patrick Page! Čo sa tu robí?“ S vážnou tvárou sa objaví John Paul Jones.

„Bože! To aj vy ste tu? Takže sme tu všetci! Asi som našla schody do neba!“ Na tvári mám blažený úsmev. Po chvíli sa otočím späť na Jimmyho. „Pomocou môjho tela dal zaucho nášmu učiteľovi. Je síce pocta zdieľať telo s niekým ako on, ale aj tak sa ho musím zbaviť! Rozumiete?“ Zrazu sa napriahnem a opakuje sa to, čo v škole. Page dostal zaucho. „Tak vidíte..., to bol on!“ Všetci to sledujú a neprestávajú sa smiať na chudákovi Pageovi. Až sa chytajú za bruchá, priznám sa, smiešne to je aj mne. Zrazu sa mi v hlave rozsvietilo. „Už viem. Už viem, ako vás presvedčím. Dokážem vám to! Kde sú bicie?“

„Bicie?“

„Áno, dokážem vám, že som John Bonham!“

Robert, ktorý nemá ani tušenia, o čo tu ide, utrúsi celkom komickú poznámku:

„Nechcem nič hovoriť, ale nemal John Bonham fúzy?"

„No táák! Prosím! Bicie!"

„Dobre," pristane konečne Page na môj návrh. Ideme všetci štyria. John Paul otvorí dvere štúdia a vojdeme dnu. Robert Plant, Jimmy Page, John Jones a ja.

„No tak, John, teraz im to ukážeme," poviem si a sadnem za bicie. Prvýkrát v živote chytím do rúk tie drevené paličky. A John už urobí svoje. Postupne odohrám celé sólo. Keď skončím, všetci hľadia na mňa, no nikto nič nehovorí. Zrejme mi konečne uverili.

„To...to nie je možné."

„A čo ak cvičila?"

„Necvičila. Aby to vedela zahrať, musela by cvičiť toľko, že by mala svaly ako kulturista," pousmeje sa John Paul. Robert si obzerá štúdio a so smútkom v hlase povie:

„A viete, že mi to tu bude chýbať?" nešťastne povzdychne Jimmy.

„Ale minulosť nevrátiš," pridá myšlienku k tej nostalgickej chvíľke aj Jones.

Je mi to tiež ľúto. Keď to trápi mňa, nedokážem si predstaviť, ako sa môžu cítiť oni. Tvár mi zrazu rozjasní úsmev.

„Mám nápad! Ale John Bonham bude musieť súhlasiť..."

Tak a toto je môj príbeh. A teraz musím rýchlo končiť. Kde mám paličky? Čaká nás koncert.